

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΑΓΡΙΝΙΟΥ

ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ
ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΝΣΗΣ
σελ. 1

ΚΙΝΑ ΤΡΟΜΟΣ
ΚΑΙ ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ
σελ. 14

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ
ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ
σελ. 20

ΟΛΟΤΑΧΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟ
ΤΡΟΜΟ-ΚΡΑΤΙΚΟ ΝΟΜΟ
σελ. 24

Τ Ε Υ Χ Ο Σ 6
Ν Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ 1 9 8 9

Λ Ο Γ Ο Σ Κ Α Ι Π Ρ Α Ξ Η
Τ Η Σ Α Υ Τ Ο Δ Ι Ε Υ Θ Υ Ν Σ Η Σ.

Είναι φανερό ότι αυτή την περίοδο οι περισσότερες συζητήσεις και δραστηριότητες συνδέονται, με διάφορους τρόπους, με το ζήτημα των εκλογών (I). Είναι απαραίτητο, όμως, όσοι δεν έχουν καταληφθεῖ από την περιρρέουσα κρατικο-κομματική γεροντίτιδα, να διερευνήσουν το ζήτημα των εκλογών μέσα από μια καθολική όπτική και να το εντάξουν, έτσι, μέσα στο συνολικό πρόβλημα της κοινωνίας και ειδικότερα της πολιτικής.

Συνεπώς, μια προσπάθεια συλλήψεως του εκλογικού ζητήματος φέρει ως προϋπόθεσή της, κατά την άποψή μας, την σκέψη της αυτοδιεύθυνσης και την σκέψη της αυτοδιευθυνόμενης πράξης. Δεν φιλοδοξούμε να προτείνουμε την λύση του κοινωνικού προβλήματος μέσα από παγιωποιημένες ιδεολογικές απαντήσεις, αλλά επιχειρούμε να αναδείξουμε μερικά έρωτήματα στην καλύτερη περίπτωση ή στην χειρότερη των περιπτώσεων να μην κλείσουμε τόν δρόμο της ανάδυσης κάποιων έρωτημάτων.

Μια συζήτηση για τις εκλογές φέρει στο προσκήνιο το μεγάλο ζήτημα της πολιτικής. Η πολιτική είναι μια έννοια και μια δραστηριότητα, που μπορεί να είναι είτε χειραγωγική είτε χειραφετητική, που μπορεί να είναι είτε δουλωτική και ξενωτική είτε ανατρεπτική και απελευθερωτική. Πέραν ενός έννοιολογικού σχολαστικισμού, αλλά και πέραν μιᾶς καλπάζουσας, ειδικότερα στην σύγχρονη εποχή, αδιαφορίας περί τις έννοιες, μιᾶ πράξη σημαντικού περιεχομένου δεν μπορεί παρά να συζεύγνυται με έννοιες μεστές περιεχομένου και αντίστροφως.

Είναι οι άναρχικοί αντιπολιτικοί; Ναί είναι, θά λέγαμε απαντώντας στο έρώτημα, με την έννοια ότι αντιτίθενται σ'αυτούς που ταυτίζουν την πολιτική με το κράτος και τους κομματικούς μηχανισμούς. Αντιτίθενται σ'αυτό που θά μπορούσαμε να ονομάσουμε ΚΛΕΙΣΤΗ αντίληψη της πολιτικής, ή όποια αποτελεί την κυρίαρχη στις σύγχρονες κοινωνίες αντίληψη.

Ἡ οὐσία τῆς κλειστῆς πολιτικῆς ἐγκτεται στήν θεσμοθετημένη ὑπαρξη τοῦ διαχωρισμοῦ μεταξὺ ἐξουσιαστῶν καί ἐξουσιαζομένων, μεταξὺ κυρίαρχων καί κυβιαρχουμένων. Αὐτό τό σχίσμα, συμπλεκόμενο μέ τό κυρίαρχο στήν παραγωγική δραστηριότητα τῶν ἀνθρώπων σχίσμα μεταξὺ διεύθυνσης καί ἐκτέλεσης, μεταξὺ διευθυντῶν καί ἐκτελεστῶν, χαρακτηρίζει, θεμελιωδῶς, τό καπιταλιστικό σύστημα δυτικοῦ ἢ ἀνατολικοῦ τύπου.

"Ἡ πολιτική εἶναι φέμμα" λέει ὁ κόσμος. Ἀπό μιά πλευρά ἡ λαϊκή αὐτή ρήση εἶναι σωστή, ἀφοῦ ὑποδηλώνει τό γεγονός ὅτι οἱ πολιτικάντηδες εἶναι δεμένοι μέ μυριάδες ἀτομικά-οἰκογενειακά συμφέροντα, καθῶς καί μέ εὐψύτερα συμφέροντα τοῦ κρατικοβιομηχανικοῦ συμπλέγματος. Ἀπό ἄλλες πλευρές λειτουργεῖ συσκοτιστικά, ὅταν συνοδεύεται ἀπό πολιτική ἀδιαφορία καί ἀπάθεια, καθελώνοντας τοὺς ἀνθρώπους στήν λογική τοῦ "δέν μπορεῖ νά γίνει τίποτα".

Ὁ ἀγῶνας γιά τήν αὐτοδιεύθυνση καί τήν ἐλευθερία μπορεῖ νά σχετίζεται ἢ ὄχι μέ τήν πολιτική; Ναι, θά λέγαμε, μέ τήν ἔννοια ὅτι τάσσεται ὑπέρ μιᾶς ἀντίληψης πού θά μπορούσαμε νά ὀνομάσουμε ΑΝΟΙΚΤΗ ἀντίληψη τῆς πολιτικῆς καί πού εἶναι ποιοτικῶς διαφορετική ἀπό τήν κυρίαρχη ἐκδοχή τῆς πολιτικῆς.

Ἡ οὐσία τῆς ἀνοικτῆς πολιτικῆς ἐγκτεται σέ κάτι πού ἔλεγε τό παλιό κίνημα τοῦ προλεταριάτου, ἀλλά καί οἱ ἀναρχικοί τό ἔλεγαν καί συνεχίζουν νά τό λέγουν. Δηλαδή, ὅτι οἱ ἀνθρώποι εἶναι ἱκανοί νά πάρουν τή ζωὴ στά χερίά τους, εἶναι ἱκανοί νά διευθύνουν τίς τύχες τους, τίς ὑποθέσεις πού τοὺς ἀφοροῦν. Αὐτός ὁ δρόμος δέν εἶναι στρωμμένος μέ λουλούδια, οὔτε δοσμένος ἀπό τόν Ἀλλάχ ἢ τόν Βούδα, ἀλλά ἀποτελεῖ μιά πιθανότητα καί τό ζητούμενο συγχρόνως τῆς ἐπαναστατικῆς πράξης. Δέν ὑπάρχει καμμιά βεβαιότητα. Ἀντιθέτως, ἡ ἴδια ἡ ἐπαναστατικὴ δραστηριότητα εἰσάγει τὰ ἄτομα σέ μιά περιπέτεια, πού τοὺς παρέχει τήν πραγματική γεύση τοῦ ρίσκου.

Ἐπί πλέον, εἴτε πέθανε εἴτε ζεῖ, ὁ θεός εἶναι ἀνεύθυνος γι' αὐτές τίς ὑποθέσεις καί μόνο οἱ ἴδιοι οἱ ἀνθρώποι μπορεῖ

νά αποδείξουν, εάν και όταν τό θελήσουν, ότι είναι ικανοί νά αὐτοοργανωθοῦν καί νά αὐτοδιευθυνθοῦν.

Ἡ οὐσία τῆς ἀνοικτῆς πολιτικῆς δέν εἶναι ἄλλη ἀπ' αὐτό πού ἀποτελοῦσε τήν προμετωπίδα τῆς Διεθνούς "Ἐνωσης τῶν Ἐργαζομένων, δηλαδή τό ὅτι "ἡ ἀπελευθέρωση τῶν ἐργαζομένων εἶναι ἔργο δικό τους", δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τό βαθύ νόημα τοῦ ὕμνου, πού λέει: "Θεοί, ἀρχόντοι, βασιλιάδες/μέ πλάνα λόγια μᾶς γελοῦν/τῆς γῆς οἱ δούλοι κι οἱ ραγιαδες/μοναχοί τους θά σωθοῦν."

Ἐπάρχει, ἐπίσης, καί ἡ παλιά, ἀλλά παντοτινά φρέσκια ἀρχαιο-ἐλληνική σκέψη πού εὐνοεῖ τήν ἀμφισβήτηση, πού θέτει στό κέντρο τῆς ἀνθρώπινης γνώσης καί ζωῆς τό "γιατί;", θραύοντας, ἔτσι, τήν ἑτερονομία καί ἐπιζητώντας τήν αὐτονομία.

Στόν Πλατωνικό "Πρωταγόρα" παρατίθεται ὁ γνωστός Πρωταγόρειος μῦθος. Ἐπῆρχε, κατά τόν μῦθο, μιᾶ ἐποχή πού ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀποκτήσει τίς τέχνες πού τοῦ χρειάζονται γιά τή ζωή, δέν εἶχε ὅμως τήν πολιτική ικανότητα (τήν δέ πολιτικήν οὐκ εἶχεν). Ὁ Δίας στέλνει τόν Ἑρμῆ νά δώσει στους ἀνθρώπους τήν πολιτική ικανότητα καί προσδιορίζει τόν τρόπο τῆς διανομῆς της, πού εἶναι διαφορετικός ἀπό τόν τρόπο διανομῆς τῶν ἄλλων τεχνῶν. Νά τήν μοιράσεις σ' ὄλους (Ἐπί πάντας) - τοῦ εἶπε ὁ Δίας - καί ὄλοι νά μετέχουν (καί πάβτας μετεχόντων). Γιατί δέν θά μπορούσαν νά ὑπάρχουν πόλεις, ἂν μετεῖχαν μόνο λίγοι. Καί ὅποιος δέν εἶναι ικανός νά μετέχει νά τόν σιοτώνουν (κτείνειν) ὡς ἀρρώστεια γιά τήν πόλη (ὡς νόσον πόλεως). (2)

Αὐτή ἡ ἀντίληψη τῆς γενικευμένης ἐνασχόλησης τῶν πολιτῶν μέ τά κοινά εἶναι διάχυτη στήν ἀρχαία ἐλληνική σκέψη καί ζωή. Ἡ "βία" τοῦ κτείνειν" μεταβιβάζεται στόν Θουκυδίδη στήν λέξη ἀχρεῖος, ἡ ὁποία ἀναφέρεται σέ ὅποιον ἀδιαφορεῖ γιά τά κοινά. Διότι μόνοι ἐμεῖς - γράφει - θεωροῦμε αὐτόν πού δέν συμμετέχει στά πολιτικά πράγματα ὄχι φιλήσυχο, ἀλλά ἄχρηστο ("μόνοι γάρ τόν τε μηδέν τῶνδε μετέχοντα οὐκ ἀπράγμονα, ἀλλ' ἀχρεῖον νομίζομεν, ..."). (3)

Στήν νομοθεσία τοῦ Σόλωνος ὑπῆρχε, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Ἀριστοτέλης στήν "Ἀθηναίων Πολιτεία", ἕνας νόμος πού φανερώνει

τήν λογική τῆς γενικευμένης ἐνασχόλησης τῶν πολιτῶν μέ τά κοι-
νά."Οποῖος-ἔλεγε ὁ νόμος-ἐν καιρῷ ἐμφυλίου πολέμου(στασιαζού-
σης τῆς πόλεως) δέν πάρει τά ὄπλα καί δέν ταχθεῖ μέ τό μέρος
τῆς μιᾶς ἀπό τίς παρατάξεις,θά καταδικάζεται σέ ἀτιμία καί δέν
θά συμμετέχει στά πολιτικά πράγματα(ἀτιμον εἶναι καί τῆς πό-
λεως μή μετέχειν).(4)

Γίνεται ἀντιληπτό ὅτι μιᾶ τέτοια σκέψη δέν προορίζεται γιά
φιλήσυχους νοικοκυραίους οὔτε γιά ἐπαγγελματίες τῆς πολιτικῆς.
Εἶναι σκέψη πού σιέπτεται τήν αὐτοδιεύθυνση,πού σιέπτεται
τήν ἄμεση δημοκρατία.

Σ'αὐτό τό σημεῖο εἶναι σκόπιμο νά παρακολουθήσουμε τήν σκέ-
ψη τοῦ μεγίστου τῶν φιλοσόφων,τοῦ Πλάτωνος,σχετικά μέ τήν δη-
μοκρατία.Εἶναι ἀπαραίτητο νά ἀναφερθεῖ πῶς ἡ ἐποχή στήν ὁποία
ἀνατράφηκε ὁ Πλάτων δέν μποροῦσε νά σκεφθεῖ τήν δημοκρατία πα-
ρά μόνο ὡς ἄμεση.Αὐτή ἡ ἀμεσότητα τῆς δημοκρατίας εἶναι ἐκδη-
λη στήν "Πολιτεία" τοῦ Πλάτωνος,παρ' ὅλη τήν ἐχθρικότητά του
ἀπέναντι στήν δημοκρατία,πού τήν συγκαταλέγει μεταξὺ τῶν ἡ-
μαρτημένων,κατ'αὐτόν,πολιτειῶν.

Πῶς ὀδηγούμαστε στήν δημοκρατία,στήν κυριαρχία τοῦ δήμου,
πῶς συντελεῖται ἡ μετάβαση ἀπό τήν ὀλιγαρχία στήν δημοκρατία;
Στήν ὀλιγαρχία ὑπάρχει σχίσμα μεταξὺ κυρίαρχων καί κυριαρχου-
μένων,μεταξὺ πλουσίων καί φτωχῶν.Κατ'ἀνάγκη ἡ ὀλιγαρχική πό-
λη-γράφει ὁ Πλάτων-δέν εἶναι μία ἀλλά δύο!ἡ μία τῶν φτωχῶν καί
ἡ ἄλλη τῶν πλουσίων,πού κατοικοῦν μαζί(οἰκοῦντας ἐν τῷ αὐτῷ),
ἀλλά τό ἕνα μέρος θέλει τό καίό τοῦ ἄλλου(ἀεί
ἐπιβουλεύοντας ἀλλήλοις). (5)

Ἡ μετάβαση συντελεῖται,ὅταν ὑπερισχύσουν οἱ πένητες καί ἄλ-
λους ἀπό τοὺς πλούσιους θανάτωσουν(τοὺς μέν ἀποκτείνωσι)καί ἄλ-
λους τοὺς ἐξορίσουν(τοὺς δέ ἐκβάλωσι). (6)

Πρέπει νά τονίσουμε τήν σαφήνεια μέ τήν ὁποία ὁ Πλάτων δια-
βλέπει,μέσα σέ μιᾶ σχισμένη κοινωνία,τήν ἄρση τῶν ἀντιθέσεων
μέσα ἀπό τήν προοπτική τῆς κοινωνικῆς σύγκρουσης.Αὐτή ἡ λογι-
κή τῆς σύγκρουσης βάλλεται σήμερα ἀπό παντοῦ.

Είναι χαρακτηριστική ή περίπτωση δύο σημαντικῶν ποιητῶν τῆς ἀριστερᾶς. Ἄν κυττάξει κανεὶς τὸν Βάρναλη, θὰ διαπιστώσει μιὰ οὐσιαστικὴ διαφορὰ μεταξύ προπολεμικῆς καὶ μεταπολεμικῆς ποιήσεώς του. Στὸν "ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΣΜΟ" (1965) καὶ στὴν "ΟΡΓΗ ΛΑΟΥ" (1975)

ἀπουσιάζει τὸ στοιχεῖο τοῦ κοινωνικοῦ πολέμου, πού εἶναι τονισμένο στὶς προπολεμικὲς συλλογές του "ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΚΑΙΕΙ" (1922-πρῶτη ἐκδοση) καὶ "ΣΚΛΑΒΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ" (1927).

Μέσα στὴν ἐπαναστατικὴ δίνη ἐκείνων τῶν καιρῶν ὁ Βάρναλης ἔθετε ξεκάθαρα τὸ ζήτημα τῆς σύγκρουσης, γράφοντας:

Εἴμαστε ὁ πόλεμος ὁ ἐμφύλιος
τοῦ δούλου ἐναντία στὸν ἀφέντη,
ἢ Βία ἐναντία στή Βία.
'Οχτρός δέν εἶναι ὁ ἀλλόγλωσσος, ὁ ἀλλόθρησκος,
ὁ ξένος.

'Ο ὀχτρός μας εἶναι μέσ στό σπίτι μας.
Τό Κράτος εἶναι ὁ ὀχτρός μας.
Τό Κράτος εἶνα' ὁ ξένος. (7)

Στὸν "ΟΔΗΓΗΤΗ" του θὰ γράφει:

"Ὅθε περνᾶ, γιρεμίζει κᾶτου
σάν τό βοριά, σάν τό νοτιά
ἄλα τὰ φονικά ρηγάτα
θεμελιωμένα στὴν ψεφτιά. (8)

Ἐπίσης, ὁ Γ. Ρίτσος, μέ ἀφορμὴ τὴν σφαγὴ τῶν προλεταρίων τῆς Θεσσαλονίκης τὸν Μᾶη τοῦ 1936, θὰ πεῖ-μέ τὴν φωνή τῆς Μάνας-στὸν "ΕΠΙΤΑΦΙΟ" του:

"ὦ, γιέ μου, αὐτοὶ πού σ' ἔσφαξαν σφαγ-
μένα νά τὰ βροῦνε
τά τέκνα τους καὶ τοὺς γονιούς καὶ στό
αἷμα νά πνιγοῦνε.

Στὶς μέρες μας ἀριστεροὶ καὶ δεξιοὶ, ποιητές καὶ μὴ, μᾶς ξεκουφαίνουν μέ τοὺς ὕμνους τους στὴν εἰρήνη.

Ἀπαράβατος ὅρος τῆς αὐτοδιευθυνόμενης πράξης εἶναι ἡ θέσις τῆς κοινωνικῆς σύγκρουσης στό ἐπίκεντρο τῆς ζωῆς, ἔξω καί ἐνάντια στά, πάσης φύσεως, εἰρηνιστικά ἰδεολογήματα.

Οἱ ἐκλογές δέν ἀποτελοῦν τό οὐσιαστικό χαρακτηριστικό τῆς δημοκρατίας. Μέ τήν ἐγκαθίδρυση τῆς δημοκρατίας—γράφει ὁ Πλάτων—μετέχουν ὅλοι οἱ πολίτες, ἐξίσου, στήν πολιτεία καί στίς ἀρχές (ἐξ ἴσου μεταδῶσι πολιτείας τε καί ἀρχῶν) καί ἡ διεύθυνση τῶν ὑποθέσεων τῆς πόλης βασίζεται, ὡς ἐπί τό πλεῖστον, στό κληρονομία (καί ὡς τό πολύ ἀπό κληρῶν αἱ ἀρχαί ἐν αὐτῇ γίνονται). (9)

Σ' αὐτή τήν πλατωνική παρουσίαση καί στήν ἀρχαιοελληνική σκέψη, ἐν γένει, δέν ὑπάρχουν κείμενα, πού νά παρουσιάζουν σάν αὐτονόητη (ὅπως γίνεται σήμερα) τήν σύνδεση ἐκλογῶν καί δημοκρατίας. "Ἀπό τόν Ἡρόδοτο μέχρι τόν Ἀριστοτέλη, —γράφει ὁ Καστοριάδης—θεωροῦσαν (καί ἐφιστῶ τήν προσοχή στό σημεῖο αὐτό) ὅτι οἱ ἐκλογές εἶναι θεσμός ἀριστοκρατικός. Κι ἂν τό καλοσκεφθεῖ κανεῖς, τό πράγμα εἶναι προφανές. Ἐκλέγει κανεῖς αὐτούς πού θεωρεῖ ἀριστούς, ἐνῶ, ταυτόχρονα, κάθε ὑποψήφιος προσπαθεῖ νά πείσει τοὺς ἐκλογεῖς ὅτι εἶναι ἀριστός." (10)

Ἡ ἀντιπροσώπευση, κυρίαρχη στήν σύγχρονη ἐποχή, συνιστᾷ μιᾶ κατάσταση πολιτικῆς ἀλλοτρίωσης, ἀφοῦ ὁ λαός ἀναθέτει τήν ἐξουσία σέ κάποιους γιά τρία ἢ τέσσερα ἢ πέντε χρόνια. Ὁ Ρουσσώ εἶχε συλλάβει τό γεγονός ὅτι ἡ μεταβίβαση τῆς ἐξουσίας ἀποτελεῖ, συγχρόνως, καί τήν ἀπώλειά της γι' αὐτόν πού τήν μεταβιβάζει. "Ὁ Ρουσσώ—ἀναφέρει ὁ Καστοριάδης—ἔγραφε γιά τοὺς Ἄγγλους (γιατί τότε ἡ Ἀγγλία μόνο εἶχε κοινοβούλιο): Οἱ Ἄγγλοι νομίζουν ὅτι εἶναι ἐλεύθεροι, ἐπειδὴ ἐκλέγουν τοὺς βουλευτές τους· εἶναι ἐλεύθεροι μία μέρα στά πέντε χρόνια. Στό σημεῖο αὐτό ὁ Ρουσσώ εἶναι, βέβαια, μᾶλλον ἐνδοτικός, διότι, φυσικά, οὔτε μία μέρα στά πέντε χρόνια δέν εἶναι ἐλεύθεροι: αὐτό πού σκέφτεται κανεῖς, οἱ ἐπίλογες πού κάνει αὐτή τή μέρα ἔχουν ἤδη καθοριστεῖ (καί πολύ περισσότερο στή σημερινή ἐποχή) ἀπό τά προηγούμενα πέντε χρόνια: ἀπό τόν ἐκλογικό νόμο, ἀπό τά ὑπάρχοντα κόμματα, τοὺς ὑποψήφιους κ.λ.π." (11)

Πῶς ζοῦν οἱ ἄνθρωποι, ποῖός εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς στήν δημοκρατία; Πρῶτον-γράφει ὁ Πλάτων-ὅλοι τους εἶναι ἐλεύθεροι, καί ἐπικρατεῖ στήν πόλη πλήρης ἐλευθερία καί παρρησία (καί ἐλευθερίας ἢ πόλις μεστή καί παρρησίας γίνεταί) καί ἐξουσία νά κάνει ὁ καθένας ὅ,τι θέλει. Μέσα στήν πολιτεία θά ὑπάρχει πάρα πολύ μεγάλη ποικιλία ἀνθρώπινων χαρακτήρων (παντοδαποί... .. μάλιστα' ἐγγίγνοιτο ἄνθρωποι), καί, ἔτσι, στολισμένα μέ κάθε λογῆς ἡθῆ θά φαίνεται ὡραιότατη (καί αὕτη πᾶσιν ἡθεσιν πεποι-κιλμένη καλλίστη ἄν φαίνοιτο). (I2)

Καί καθὼς φαίνεται-προχωρεῖ ὁ Πλάτων-ἡ δημοκρατία εἶναι πολιτεία ἡδεῖα καί ἀναρχος καί ποικίλη. (I3)

Παρ' ὅλη τήν ἐχθρικότητα τοῦ Πλάτωνος πρὸς τήν δημοκρατία, πού φαίνεται, ἐν μέρει (κι αὐτό διότι δέν μᾶς ἀπασχολεῖ στό παρόν κείμενο), στά παρατιθέμενα χωρία, ὅπως, π.χ., ἐκεῖ πού ἀναφέρει ὅτι στήν δημοκρατία μπορεῖ νά κάνει ὁ καθένας ὅ,τι θέλει, ἀναδεικνύονται, μέσα ἀπό τήν περιγραφή του, τὰ θεμελιώδη χαρακτηριστικά τῆς ἀμεσης δημοκρατίας, πού δέν ἔχουν καμμία σχέση μέ τίς ρητορείες τῶν Σειρήνων (I4) τῆς σημερινῆς κοινοβουλευτικῆς "δημοκρατίας".

Στόν Ἀριστοτέλη, ἐπίσης, ὁ πολίτης θεωρεῖται ἱκανός νά διευθύνει τά κοινά, ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖται ζῶο πολιτικό. "Κατά τόν Ἀριστοτέλη-γράφει ὁ Θ. Σταυρόπουλος-δέν νοεῖται, οὔτε ὑπάρχει, ἡ ἀντιπαράθεση τῶν ἐννοιῶν τοῦ πολίτη, ἢ τοῦ συνόλου τῶν πολιτῶν ἐδῶ, καί τῆς κρατικῆς ἐξουσίας ἐκεῖ, σάν ἀντιπαράτιθέμενης δύναμης ἀπέναντι, ἢ ἀκόμη χειρότερα ἐναντίον τῶν πολιτῶν. Ὁ πολίτης μέ τήν προσωπική του ὄντοτητα καί τή συλλογική πολιτική του ὀργάνωση εἶναι ἡ ἐξουσία." (I5)

Σέ σφοδρή ἀντίθεση μέ ὅλη αὐτή τήν κληρονομία ἔρχεται ἡ ἐγελο-μαρξιστική ἀντίληψη, καί κυρίως ἡ ἀκραία ἀπόληξή της, ποῦ ἐπικράτησε, διά τοῦ λενινισμοῦ, μέσα στό ἐργατικό κίνημα.

Μέ τό γνωστό του "Τί νά κάνουμε", ὁ Λένιν προβάλλει ὅλα τὰ θεμελιώδη χαρακτηριστικά τοῦ καπιταλισμοῦ καί τῆς διαχωρισμένης ἐξουσίας, προβάλλει τόν αὐστηρό διαχωρισμό διευθυντῶν

καί ἐκτελεστών (περισσότερα, σχετικὰ μέ τόν λενινισμό, ὑπάρχουν στό προηγούμενο τεῦχος-5- τῆς "Ἐλευθεριακῆς Κίνησης").

Τό 1920, μέ τόν "Ἀριστερισμό" του, προσπαθεῖ νά ξερριζώσει τόν ἀντικοινοβουλευτισμό, τόν ὁποῖο προωθοῦσαν, τότε, διάφορες ἐργατικές καί πολιτικές τάσεις. Κατηγορεῖ τούς Γερμανούς ἀριστερούς "Ἐρλερ καί Χόρνερ, ὅτι μέ τὰ ἄρθρα τους "τά πιό θολωμένα μυαλά ἀνάμεσα στους συνδικαλιστές καί ἀναρχικούς τῶν λατινικῶν χωρῶν μποροῦν νά εἶναι "ἰκανοποιημένα"...". Δίγιο πιό πάνω, ὁ ἴδιος ὁ Λένιν παραθέτει ἀπόσπασμα ἀπό ἄρθρο τοῦ "Ἐρλερ στήν "Ἐργατική Κομμουνιστική Ἐφημερίδα", τό ὁποῖο δέν δείχνει κανένα "θόλωμα", τοῦλάχιστον, ἀλλά, ἀπλῶς, στρέφεται ἐναντίον τοῦ Λένιν καί τῆς διαχωρισμένης ἐξουσίας, πού ἐξέφραζε. Γράφει, λοιπόν, ὁ "Ἐρλερ": "Ἡ ἐργατική τάξη δέν μπορεῖ νά καταστρέψει τό ἀστικό κράτος χωρίς νά καταργήσει τήν ἀστική δημοκρατία καί δέν μπορεῖ νά καταργήσει τήν ἀστική δημοκρατία χωρίς νά καταστρέψει τὰ κόμματα". (16)

Θά ἀναφέρουμε ἄλλο ἓνα παράδειγμα, ἐνδεικτικό τῶν ἀντικοινοβουλευτικῶν τάσεων τῆς ἐργατικῆς βάσης, πού ἀναφέρεται στίς διαθέσεις τῶν μελῶν τοῦ Ἀνεξάρτητου Ἐργατικοῦ Κόμματος τῆς Σικωτίας καί πού τό παραθέτει ὁ ἴδιος ὁ Λένιν. Γράφει ὁ συντάκτης τοῦ ἄρθρου: "Ἡ μάζα τῶν μελῶν τοῦ Ἀνεξάρτητου Ἐργατικοῦ Κόμματος τῆς Σικωτίας νιώθει ὅλο καί μεγαλύτερη ἀποστροφή γιά τήν ἰδέα τοῦ κοινοβουλίου καί ὅλες σχεδόν οἱ τοπικές ὁμάδες εἶναι ὑπέρ τῶν Σοβιέτ ἢ τῶν ἐργατικῶν Σοβιέτ. Εἶναι αὐτονόητο πῶς αὐτό ἔχει πολύ σοβαρή σημασία γιά τούς κυρίους ἐκείνους, πού βλέπουν τήν πολιτική σάν μέσο γιά νά κερδίζουν τή ζωή τους (σάν ἐπάγγελμα) καί βάζουν σέ ἀνέργεια ὅλα τὰ μέσα γιά νά πείσουν τὰ μέλη τους νά γυρίσουν πίσω στους κόλπους τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ. Οἱ ἐπαναστάτες δέν πρέπει νά ὑποστηρίζουν αὐτή τή συμμορία. Ὁ ἀγώνας μας ἐδῶ θά εἶναι πολύ δύσκολος. (17)

Ὁ Λένιν, ἀφοῦ ὑπογραμμίζει τό εὐγενικό προλεταριακό μίσος τοῦ συντάκτη γιά τούς ἀστούς "ταξικούς πολιτικούς", τοῦ καταλογίζει ἀνικανότητα κατανοήσεως τοῦ γεγονότος "ὅτι ἡ πολιτική

είναι μιά ἐπιστήμη καί μιά τέχνη πού δέν πέφτει από τόν ούρανό, δέν δίνεται δωρέαν καί ὅτι τό προλεταριάτο, ἂν θέλει νά νικήσει τήν ἀστική τάξη, πρέπει νά βγάλει τούς δικούς του, προλετάριους "ταξικούς πολιτικούς", καί τέτοιους πού νά μὴν εἶναι χειρότεροι ἀπό τούς ἀστούς πολιτικούς". (I8)

Σ' αὐτό τό σημεῖο προβάλλεται, ἀπό τόν Λένιν, τό θεμελιῶδες χαρακτηριστικό τοῦ "ἐπιστημονικοῦ" σοσιαλισμοῦ. "Ἄν ὁ σοσιαλισμός καί ἡ πολιτική εἶναι ζήτημα ἐπιστήμης, τότε δέν μπορεῖ ὄλοι-καί εἰδικά οἱ ἐργάτες-νά εἶναι ἐπιστήμονες. Ὡς ἐκ τούτου, νομιμοποιεῖται ἡ ἐξουσία τῆς γραφειοκρατίας τοῦ "ἐπαναστατικοῦ" κόμματος, ἀφοῦ αὐτή "γνωρίζει" (σάν κάτοχος τῆς ἐπιστήμης) τόν δρόμο, τόν ὁποῖο "πρέπει" νά ἀκολουθήσει τό κίνημα. Δέν εἶναι τυχαῖο τό σφοδρό καί διαχρονικό μίσος τῶν γραφειοκρατῶν τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ ἀπέναντι στους ἀναρχικούς καί τούς ἀντιεξουσιαστές. Βασίζεται στήν σύγκρουση (θεωρητική καί πρακτική) τῶν ἀναρχικῶν καί τῶν ἀντιεξουσιαστῶν μ' αὐτό τόν σκληρό πυρήνα (ἡ πολιτική σάν ἐπιστήμη) τῆς μαρξιστικῆς, ἐξουσιαστικῆς λογικῆς.

Ἡ ἀντίταξη τῶν ἀναρχικῶν στήν ἀντιπροσώπευση καί ἡ ἀποχή τους ἀπό τίς κοινοβουλευτικές διαδικασίες δέν εἶναι μιά "ἄρνηση γιά τήν ἄρνηση", δέν εἶναι μιά "σχέτη ἄρνηση", ὅπως, κατὰ κόρον, διατυμπανίζουν "οἱ τοῦ σοσιαλισμοῦ ἐπιστήμονές μας". Ἀντιθέτως, ἀποτελοῦν ἀπόρροια τῆς πρωταρχικῆς ἀναρχικῆς θέσης, κατὰ τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολιτικό ὄν, καὶ μπορεῖ νά διευθύνει τίς ὑποθέσεις του μέσα ἀπό τά συλλογικά του μορφώματα (κοινότητες, συμβούλια, ἐπιτροπές κ.λ.π.). Συνεπῶς, ἡ πράξη πού σιοπεύει τήν γενικευμένη αὐτοδιεύθυνση φέρει ἐντός της (δηλαδή, ἡ ἄρνηση στηρίζεται, οὐσιωδῶς, στή θέση καί δέν ὑπάρχει, ἀπλῶς, γιά νά ἀρνεῖται.) τήν ἀντιπαράθεση μ' αὐτό τοῦτο τό εἶναι τῆς σύγχρονης ἀντιπροσώπευσης, πού δέν εἶναι παρά ἡ παραγωγή καί ἀναπαραγωγή τῶν διαχωρισμῶν, ἡ διαιώνιση τῆς πολιτικῆς ἀλλοτρίωσης.

Ἡ ἀντικοινοβουλευτική δράση ὡς ἐγγενές συστατικό τοῦ

προτάγματος τῆς αὐτοδιεύθυνσης μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ἐδράζεται!

--Στήν θέλησή μας γιά ἀλλαγὴ τῆς κοινωνίας καί σέ μιά ἀποψη γιά τήν ἱστορία ὡς δημιουργία νέων καταστάσεων καί ὄχι σάν ἀπλή ἐξέλιξη καί πρόοδο, πού ἐπαναλαμβάνουν ἢ προωθοῦν τήν οὐσία τῶν ἰδίων καταστάσεων.

--Στό γεγονός ὅτι ἡ ἐκμετάλλευση, ἡ καταπίεση, ἡ ἀλλοτρίωση καί ἡ ἀποξένωση βιώνονται ἀπό τούς ἀνθρώπους, κατά τρόπο ἀμεσο καί ὄχι δι' ἀντιπροσώπων. Συνεπῶς, καί ἡ ἴδια ἡ δράση γιά τήν ἄρση τῶν συνθηκῶν τῆς καταπίεσης καί τῆς ἀλλοτρίωσης δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ἀμεση καί ἀμεσολάβητη.

--Στίς προηγούμενες ἱστορικές προσπάθειες γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Παρισινή Κομμούνα, τά ρωσικά σοβιέτ καί οἱ ἐργοστασιακές ἐπιτροπές τῆς ρωσικῆς ἐπανάστασης, οἱ ἀναρχικές κολλεκτίβες τῆς ἰσπανικῆς ἐπανάστασης, τά οὐγγρικά συμβούλια τοῦ 1956, ὁ Μάης τοῦ 1968 μᾶς βεβαιώνουν ὅτι ἡ δημιουργία μιᾶς αὐτοδιευθυνόμενης κοινωνίας δέν εἶναι παράλογη ἰδέα, ἀλλά πραγματοποιήσιμη, ἂν καί δύσκολη, ἀφοῦ δέν μπορεῖ κανεὶς νά ἐγγυηθεῖ γι' αὐτήν, ἐκ τῶν προτέρων.

Στόν σύγχρονο κόσμο, γινόμαστε μάρτυρες συνεχῶν ἀνακατατάξεων μέσα στήν κοινωνία. Ἡ κοινωνία χάνει ἕδαφος μπροστά στό κράτος. Τό κράτος προχωρεῖ μέ γοργά βήματα πρὸς τήν κατεύθυνση τῆς συγκρότησης μιᾶς σιωπηλῆς κοινωνίας. Ἡ ἴδια ἡ κοινωνία, στό μεγαλύτερό της μέρος, ἔχει ἀποδεχθεῖ μιά κατάσταση καταναλωτικῆς εὐωχίας, πού δέν τήν ἀφήνει, φυσικά, νά σκεφθεῖ τόν κόσμο ὡς "ἕλη" γιά καινούργιες δημιουργίες. Ὅμως, ἡ ἀποδοχή ἀπό τό μεγαλύτερο τμῆμα τῶν ἀνθρώπων τοῦ καταναλωτικοῦ καί γραφειοκρατικοῦ ἐλέγχου δέν εἶναι καθαρῆ, εἶναι γεμάτη ἀντιφάσεις. Σ' αὐτό τό ἕδαφος τῶν ἀντιφάσεων μπορεῖ νά στηριχθεῖ, σήμε-
ρα, ἓνα αὐτοδιευθυνόμενο κίνημα.

Ἡ σχέση κράτους καί κοινωνίας εἶναι ἓνα τεράστιο καί βαθύ ζήτημα. Αὐτό πού λέγεται προοδευτικό κίνημα, ὁ ἴδιος ὁ μαρξισμός καί οἱ διαφωτιστές χαρακτηρίζονται ἀπό τήν ἀδυναμία νά διακρίνουν, οὐσιωδῶς, τό κράτος ἀπό τήν κοινωνία. Θεωροῦν

αναπόφευκτο να υπάρχει απέναντι στην κοινωνία ένα κράτος, ένας διαχωρισμένος μηχανισμός. Άδυνατοῦν να σκεφθοῦν τήν κοινωνία ὡς αὐτοδιευθυνόμενη κοινότητα, δίχως κράτος.

Ἡ μαρξιστική θεωρία προτρέπει στήν κατάληψη τοῦ κράτους γιά νά ἔλθει, τάχα, ἀργότερα ἢ κατάλυσή του. Ἡ ἱστορία ἀπέδειξε ὄχι τήν κατάλυση, ἀλλά τήν πανηγυρική διόγκωση τοῦ κράτους στίς χῶρες ὅπου ἡ κυρίαρχη γραφειοκρατία στηρίζεται ἢ στηρίζονταν στόν μαρξισμό. Σωστά, ὁ Μ. Μπακοῦνιν εἶχε "προφητεύσει" ὅτι ὁ ἐπιστημονικός σοσιαλισμός ὀδηγεῖ σέ μιά Κόκκινη Γραφειοκρατία.

Οἱ ἀντιλήψεις, πού στηρίζονται στίς ἀρχές τοῦ Διαφωτισμοῦ, θεωρητικοποιοῦν τοὺς διάφορους νόμους καί τά συντάγματα ὡς μέσα προφύλαξης τῆς κοινωνίας ἀπό τό κράτος. Εἰκόμην, ὅμως, νά συμβαίνει τό ἀντίθετο, ἀφοῦ ὁ κρατικός μηχανισμός μπορεῖ νά παραβιάζει τά ὅρια τῶν "παραχωρημένων" δικαιωμάτων. Ἐτσι, ἡ ἀντίσταση σ' αὐτές τίς παραβιάσεις ἀπορρέει ἀπό τά κοινωνικά κινήματα καί ὄχι ἀπό τά συντάγματα.

Ὁ λειτουργιστής κοινωνιολόγος, Πάρσονς, ἀναφερόμενος στό ἀμερικάνικο σύστημα δημοτικῆς ἐκπαίδευσης, γράφει: "...στο σχολεῖο το παιδί πρέπει νά εσωτερικεύσει τή σχέση του με το ρόλο τῆς δασκάλας κυρίως καί ὄχι τόσο με το συγκεκριμένο πρόσωπο. Πρόκειται γιά μείζον βήμα προς τήν εσωτερικεύση γενικῶν κοινωνικῶν προτύπων." (19)

Ἄνάλογο φαινόμενο παρατηρεῖται καί σ' αὐτές τίς ἑλληνικές ἐκλογές. Ἐνῶ τό σύστημα κυριαρχίας βρίσκει σέ κρίση, δεκάδες κόμματα καί κομματίδια (δεξιὰ καί ἀριστερά, ἀκροδεξιὰ καί ἀκροαριστερά, καπιταλιστικά καί "ἀντικαπιταλιστικά") ἐμφανίζονται στήν τηλεόραση καί ζητοῦν ψῆφο γιά νά μᾶς σώσουν. Παρεμποδίζουν, ἔτσι, τήν ἀπόρριψη τῶν σωτήρων καί τῶν εἰδικῶν καί συμβάλλουν στήν ἐσωτερικεύση τοῦ ρόλου τῶν κομματικῶν σωτήρων. Κι' αὐτή ἡ ἐσωτερικεύση εἶναι πιά προσοδοφόρα γιά τό σύστημα ἀπό τήν ταύτιση μέ τό ἕνα ἢ τό ἄλλο κόμμα.

Σ' αὐτές τίς λογικές ἀντιστεκόμαστε καί μέ τήν ἀποχή ἀπό τίς ἐκλογικές ἀπάτες, προσπαθώντας νά διατηρήσουμε ἀσβεστή τήν

φλόγα τῆς οὐτοπίας μιᾶς αὐτοδιευθυνόμενης κοινωνίας.
Στηριζόμενοι στήν ἱστορική γνώση τῆς πιθανῆς πραγμάτωσής της, γνωρίζουμε, συγχρόνως, ὅτι αὐτή ἡ οὐτοπία ἀποτελεῖ, ἀφοῦ πρόκειται γιά ἀνθρώπινη συγκρότηση, κοινωνικό συμβάν, πού ἀντιτίθεται, ἐνεργῶς, ἐδῶ καί τώρα, στόν ἡλίθιο ρεαλισμό τῆς βαρβαρότητας.

Π Α Ρ Α Π Ο Μ Π Ε Σ

- (I) Τό κείμενο αὐτό εἶναι μία ἀπό τῆς τρεῖς εἰσηγήσεις, πού ἔγιναν στήν συγκέντρωση τῶν ἀναρχικῶν ἐναντία στίς ἐκλογές, πού ἔλαβε χώρα στό Ἄγρίνιο, τήν 12ην Ἰουνίου.
- (2) Πλάτωνος "Πρωταγόρας": 321D-322B
- (3) Θουκυδίδου "Περικλέους Ἐπιτάφιος": 40
- (4) Ἀριστοτέλους "Ἀθηναίων Πολιτεία": VIII. 5
- (5) Πλάτωνος "Πολιτεία": 551D
- (6) " " 557A
- (7) Οἱ στίχοι παρατίθενται στό βιβλίο τοῦ Γ. Δάλλα "Ἡ δημιουργική Δεκαετία στήν Ποίηση τοῦ Βάρναλη", σελ. 225, ἐκδόσεις Κέδρος.
- (8) Κ. Βάρναλης "Τό Φῶς πού Καίει", σελ. 97, ἐκδόσεις Κέδρος-πέμπτη ἔκδοση-.
- (9) Πλάτωνος "Πολιτεία" : 557A
- (10) Κ. Καστοριάδης "ἡ ἀρχαία ἐλληνική δημοκρατία καί ἡ σημασία της γιά μᾶς σήμερα", σελ. 35. ἐκδόσεις Ὑψίλον.
- (II) Στό ἴδιο, σελ. 34-35.
- (12) Πλάτωνος "Πολιτεία": 557B-C
- (13) " " 558C
- (14) Ὡς γνωστόν, οἱ Σειρῆνες ἀποτελοῦσαν μυθικά πρόσωπα, ἀδελφές, στή νότια παραλία τῆς Ἰταλίας, πού μέ τήν γλυκειά φωνή τους γοήτευαν ὄσους ἔπλεαν κοντά τους καί μετά τούς φόνευαν. Ἐδῶ, φυσικά, μιλάμε γιά τῆς Σειρῆνες τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, πού συμβάλλουν καί ὀδηγοῦν τούς πολίτες στόν πολιτικό θάνατο, στήν πολιτική ἀλλοτρίωση, στήν ἀπάθεια καί στήν ἀδιαφορία.

- (15) Θ. Σταυρόπουλος "ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: 'Ο θεμελιωτής της επιστημονικής μεθόδου και των αξιών του επιστημονικού ανθρωπισμού". 'Ανάτυπον από τά πρακτικά του Παγκοσμίου Συνεδρίου ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ,σελ.343,Αθήναι 1983.
- (16) Λένιν " 'Ο 'Αριστερισμός, παιδική άρρώστια του κομμουνισμού",σελ.58,έκδόσεις Θεμέλιο.
- (17) Στο ίδιο,σελ,104-105.
- (18) " " " 106-107.
- (19) Τάλκοτ Πάρσονς " Η σχολική τάξη ως κοινωνικό σύστημα: μερικές από τις λειτουργίες της στην αμερικανική κοινωνία",στό βιβλίο της ΑΝΝΑΣ ΦΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ "Κοινωνιολογία της Εκπαίδευσης"-Θεωρίες για την κοινωνική ανισότητα στο σχολείο-,σελ.265,έκδόσεις Παπαζήση.

Γ.Κ.

ΚΙΝΑ: ΤΡΟΜΟΣ
καί ΑΘΛΙΟΤΗΤΑ.

"...οί άντεπαναστάτες δέν πρέπει νά σκοτώνονται σέ μεγάλο άριθμό, γιά νά σκοτώσουμε ένα άτομο πρέπει νά τό κάνουμε προσεκτικά, δέν πρέπει μέ κανένα τρόπο νά κάνουμε λάθη πού έγιναν ήδη προηγούμενα, στό παρελθόν στή Σοβιετική "Ενωση σκότωσαν κάπως πολλούς..." (Μάο Τσετούνγκι "Πάνω στά Οικονομικά προβλήματα του σοσιαλισμού στην Ε.Σ.Σ.Δ", ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ, σελ. 34).

Αυτή ή άηδιαστική λογιστική του θανάτου πού προτείνει ο πατερούλης Μάο συναντά άνυπέρβλητα έμπόδια στην ύλοποίησή της, όταν έχει νά αντιμετώπισει ένατομμύρια άνθρώπους πού επί ξει συνεχείς εβδομάδες διαδηλώνουν στους δρόμους των μεγαλύτερων κινεζικών πόλεων.

"Έτσι, ή έξουσία χτύπησε στό φαχνό καί χτύπησε λυσσασμένα, μέ τήν μανία πού ένας άπόλυτος ήγεμόνας αίσθάνεται γιά τους ύπηκόους του, όταν οί τελευταίοι τολμήσουν νά διαμαρτυρηθούν.

Η νύχτα τής μεγάλης σφαγής τής 4ης 'Ιουνίου στην πλατεία Τιέν Ανμέν του Πεκίνου φανερώνει, καλλίτερα από κάθε θεωρητική ανάλυση, τήν ταξική φύση καί τόν ολοκληρωτικό χαρακτήρα του κοινωνικού καθεστώτος τής Κίνας.

Τό καθεστώς αυτό διευθύνεται όχι από κάποια "κρατική άστική τάξη", "νέα άστική τάξη" ή κάποιες "άστικές δυνάμεις νέου τύπου", όπως φαντάζονται διάφοροι, αλλά από τήν γραφειοκρατία του κόμματος, ή όποία, όταν καταλαμβάνει τήν έξουσία, μεασχηματίζεται σέ κανονική κυρίαρχη τάξη.

"Η ειδική λειτουργία όρισμένων λέξεων του NEWSPEAK δέν ήταν τόσο νά έκφράσουν σημασίες αλλά νά τίς καταστρέφουν" έγραφε ό "Οργουελ, αναλύοντας τήν τρομακτική έρείπωση των σημασιών, πού έπιφέρει ή Νεογλώσσα του ολοκληρωτικού Κράτους στό "1984".

"Αν οί μεταρρυθμίσεις πετύχουν θά τό όνομάσουμε σοσιαλισμό, άν άποτύχουν θά τό όνομάσουμε καπιταλισμό" λέει ό Τένγκι

Σιασπίνγκ. Καί κάποιοι έξακολουθοῦν νά πιστεύουν ότι ό κύριος αὐτός έπιθυμεί νά "παλινορθώσει" αὐτό πού ποτέ δέν καταργήθηκε στην Κίνα, τό καθεστώς τοῦ καπιταλισμοῦ στην στυγνότερη μορφή του, δηλαδή τοῦ ολοκληρωτικοῦ γραφειοκρατικοῦ καπιταλισμοῦ.

Ἡ φοιτητική ἀναταραχή ἄρχισε μέ ἀφορμή τήν κηδεία τοῦ "μεταρρυθμιστῆ" Χοῦ Γιαομπάγκ. Κεντρικός στόχος τοῦ κινήματος ἡ πτώση τοῦ Τένγκ καί τῆς φράξιας τῶν "σκληροπυρηνικῶν". Κύριο μέλημα ἡ ὑποστήριξη τῆς "μετριοπαθοῦς" πτέρυγας τοῦ κόμματος.

Ἡ ἔλευση τοῦ Γκορμπατσώφ στην Κίνα θεωρήθηκε ἀπό τούς φοιτητές σημαντικό καί θετικό γεγονός, παρᾶ τό ότι ό ἴδιος, μέ τήν ψυχρή έξουσττική λογική του, τούς ἀπεικάλεσε "θερμοκέφαλους". (έφημ. "Ἐλευθεροτυπία" 27-4-1989).

Διαβάζουμε σέ φοιτητική ἀνακοίνωση τῆς 24ης Ἀπριλίου: "Ἡ κυβέρνηση πρέπει νά συνειδητοποιήσει ότι τό κίνημά μας εἶναι πατριωτικό. Δέν εἴμαστε ἐχθροί τοῦ κόμματος ἀλλά θ' ἀγωνιστοῦμε ὡς τό τέλος". ("Ἐλευθεροτυπία" στό ἴδιο)
Αὐτό τό παραδέχθηκε καί ό πρωθυπουργός Λί Πένγκ. Μιλώντας ἀπό τήν τηλεόραση στίς 19 Μαΐου δήλωσε ότι οἱ ἴδιοι οἱ φοιτητές δέν προσπαθοῦν νά ἀνατρέφουν τήν κοινωνική τάξη, μερικοί ὅμως ἐκμεταλλεύονται τήν κατάσταση γιά νά προκαλέσουν ἀναταραχή. ("Ἐλευθεροτυπία" 20-5-1989)

Ἄλλά, δέν πέρασαν μερικές μέρες καί τό κόμμα τούς βάπτισε "ἀντεπαναστάτες", ἐνῶ ό στρατός κινήθηκε πρός τό Πεκίνο. Ὁ Τένγκ ἔβλεπε τήν έπιθυμία του νά ὑλοποιεῖται: "οἱ χωρικοί μᾶς ὑποστηρίζουν, οἱ ἐργάτες μᾶς ὑποστηρίζουν, ό Στρατός μᾶς ὑποστηρίζει, γιατί λοιπόν ν' ἀφήσουμε τούς φοιτητές νά μᾶς ἐνοχλοῦν;", ἔλεγε ἀπ' τίς ἀρχές τοῦ κινήματος. ("Ἐλευθεροτυπία" 27-4-1989)

Σκηνοθετημένες ἀπό τό κόμμα φιλοκυβερνητικές συγκεντρώσεις, μέ ἀναγκαστική συμμετοχή μαθητῶν καί χωρικῶν στά περὶ-χωρα τοῦ Πεκίνου, ἀναβίωσαν τίς γελοιοδέστερες πλευρές τῆς "Πολιτιστικῆς Ἐπανάστασης", ἐπιδιώκοντας νά προξενήσουν

"λαϊκή αγανάκτηση" έναντίον τῶν διαδηλωτῶν.

Σέ μιά τέτοια συγκέντρωση νότια τοῦ Πεκίνου, τρεῖς μέρες πρίν τή σφαγή, οἱ κομματικοί ἔκαιγαν ὁμοιώματα διαφωνούντων καί προέτρεπαν τό ἀδιάφορο ἀκροατήριό τῆς φιέστας νά συντρίψει τοὺς "ἐχθρούς τοῦ λαοῦ", προμηνύοντας τήν ἐπερχόμενη καταστολή. (THE INDEPENDENT τῆς 1-6-1989)

Ὁ στρατός διέπραξε ἀνείπωτες φρικαλεότητες στήν Τιέν Ανμὲν. Δολοφόνησε μέ σφαῖρες καί ἔλιωσε μέ τίς ἐρπύστριες τῶν τάνκς περισσότερους ἀπό δύο χιλιάδες ἀνθρώπους.

Ἡ συνέχεια ὑπῆρξε ἐξίσου τερατώδης. Λυσσῶδες κυνηγητό τῶν συμμετεχόντων στό κίνημα, δημόσιες προτροπές σέ χαφιεδισμό, πογκρόμ συλλήψεων ἀπεριορίστου ἀριθμοῦ, παρωδίες δικῶν καί δημόσιες ἐκτελέσεις μέ μιά σφαῖρα στόν αὐχένα. "Καί ἡ ἀξία τῆς σφαίρας "χρεώνεται στήν οικογένεια τοῦ ἐκτελεσμένου" (γαλλικό δορυφορικό κανάλι. 21/6). Το λαϊκό κράτος εἶναι οἰκονόμο. Ὁ πατέρας πρέπει νά πληρώσει τή σφαῖρα που σύντριψε τοὺς αὐχενικοὺς σπονδύλους τοῦ γιου του. Ὡς τώρα κανένα κράτος, δουλοκτητικό, φεουδαρχικό, καπιταλιστικό, φασιστικό, δέν ἔφτασε σ'αυτό το ὄριο τοῦ κυνισμού καί τῆς περιφρόνησης πρὸς τὰ θύματά του καί τίς οικογένειες τῶν θυμάτων του." (Ε. Μπιτσάκης "Ποιοὶ εἶναι οἱ ἀντεπαναστάτες;", περιοδικό ΠΡΙΝ, τ. 3, ΙΟΥΛΗΣ 1989, σελ. 45)

Ἐνῶ, μυριάδες ἀνθρώποι εἶναι ἐγκλειστοὶ σέ στρατόπεδα συγκεντρώσεως καί πολλοὶ ὑφίστανται φρικτὰ βασανιστήρια, τό κόμμα "γιόρτασε τὰ σαραντάχρονα τῆς βούτηγμένης στό αἷμα τοῦ λαοῦ ἐξουσίας του.

Οἱ θρασυδείλοὶ δήμιοι, κόμμα καί στρατός, περιχαρεῖς γιὰ τήν "ἐπιτυχία" τῆς ἐπιχείρησης ἐξανδραποδισμού τοῦ ἀοπλοῦ πλήθους καί ἀφοῦ ἔσβησαν ἀπό τήν Τιέν Ανμὲν κάθε ἕχνος πού θύμιζε τήν βάρβαρη καταστολή, σκηνοθέτησαν τό ἐπαίσχυντο καί μακάβριο θέαμα τοῦ "ἐορτασμοῦ" μέ αὐστηρά ἐπιλεγμένους θεατές, ἐνῶ ὁλόκληρος ὁ πληθυσμός τοῦ Πεκίνου ἔμεινε κλεισμένος στά σπίτια πρηνθώντας.

Οἱ χασάπηδες τοῦ Πεκίνου μέ τήν ἐκτεταμένη ἄσκηση ὑλικῆς

βίας εξαπέλυσαν και ένα κύμα ιδεολογικής τρομοκρατίας για να
εξαναγκάσουν τους φοιτητές "να αγαπήσουν τον μαρξισμό-λενινι-
σμό", "να αγαπήσουν το στρατό". Δηλαδή να αγαπήσουν την άπεχθη
υποταγή τους.

Αλλά, το ρήγμα που άνοιξε ή γραφειοκρατική κτηνωδία είναι
άπίθανο να κλείσει. Ο στρατός θεωρείται πλέον στρατός κατοχής.
Οι κυβερνώντες θεωρούνται τρελλοί και φασίστες. ("Ελευθεροτυ-
πία 6-6-1989). Σύσσωμη ή κυρίαρχη τάξη, γυμνή από κάθε νομιμό-
τητα, διαχειρίζεται απλώς την ωμή βία, που κατέστη ο έσχατος
και μοναδικός έγγυητής του συστήματός της.

Δ.Μ.

Σε καταγγελία της πρόσφατης κτηνώδους σφαγής των Κινέζων
φοιτητών προέβησαν πολίτες του Αγρινίου με κείμενό τους. Το
κείμενο υπογράφηκε από άτομα διαφόρων χώρων της ευρύτερης ά-
ριστερās καθώς και από άναρχικούς. Το κείμενο έχει ως εξής:

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ-ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Οι υπογράφωντες το παρακάτω κείμενο, θέλουμε να εκφράσου-
με την οργή και την αγανάκτησή μας για την κτηνώδη σφαγή των
φοιτητών και του Κινέζικου λαού, απο τμήματα του στρατού της
χώρας αυτής και μετά απο εντολή της Κινέζικης γραφειοκρατίας.

Θεωρούμε οτι ενα τόσο βάρβαρο και αντιλαϊκό καθεστώς ό-
χι μόνο δεν μπορεί να έχει καμμιά σχέση με το σοσιαλισμό, αλλά
αποτελεί αντίθετα την αιύρωση και τον εξευτελισμό στην πράξη
των θεμελιωδών εννοιών πάνω στις οποίες πρέπει να βασίζεται κά-
θε σοσιαλιστική κοινωνία: των εννοιών δηλαδή της ελευθερίας, της
δημοκρατίας, της διεύθυνσης της κοινωνίας απο τους ίδιους τους
εργαζόμενους.

Η πρωτοφανής αιματοχυσία του Κινέζικου λαού (μπροστά
στην οποία η δική μας σφαγή του Πολυτεχνείου μοιάζει απλό

"πταίσμα"), αποδεικνύει επίσης τον βαθύ αντιλαϊκό χαρακτήρα των "λαϊκών αυτών καθεστώτων: το γεγονός δηλαδή, ότι στις χώρες αυτές η εξουσία ασκείται από μια χούφτα προνομιούχων γραφειοκρατών που δεν διστάζουν να πνίξουν στο αίμα τον λαό, όταν αυτός τολμήσει να αμφισβητήσει το μονοπώλιο της εξουσίας τους.

Παρ' ότι όμως προστέθηκε ακόμα ένας κρίκος στην αλυσίδα της αιματηρής καταστολής των λαϊκών εξεγέρσεων στις χώρες του "υπαρκτού σοσιαλισμού" (Ουγγαρία 1956, Τσεχοσλοβακία 1968, Πολωνία 1981, Κίνα 1989) οι ηγεσίες των χωρών αυτών φαίνεται ότι δεν άντλησαν τα ανάλογα συμπεράσματα, αν κρίνουμε από τη σημερινή τους στάση απέναντι στην εξέγερση του Κινέζικου λαού.

Έτσι η Ανατολική Γερμανία και η Κούβα μίλησαν για ανεύθυνα και "αντισοσιαλιστικά" στοιχεία, ενώ ο ίδιος ο Μ. Γιορμπάτσφ δεν βρήκε λέξη συμπάθειας για τα θύματα της καταστολής. Χαρακτήρισε μάλιστα τα γεγονότα σαν "εσωτερική υπόθεση των Κινέζων" (με αυτή τη λογική όμως τα βασανιστήρια στις Τουρκικές φυλακές δεν αποτελούν εσωτερική υπόθεση των Τούρκων;). Το πρακτορείο TASS εξ άλλου χαρακτήρισε "χούλιγκανς" τους Κινέζους διαδηλωτές, προειδοποιώντας έτσι εμμέσως πλην σαφώς τους σοβιετικούς νέους για το τι τους περιμένει αν επιχειρήσουν να διευρύνουν την "περεστρόϊκα" πέρα από τα κατευθυνόμενα γκορμπατσοφικά πλαίσια.

Το ίδιο υποκριτικές ήταν οι αντιδράσεις της Κυβέρνησης και των δύο κομμάτων στη χώρα μας. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ κάλυψε τα δύο μέρη να αποκηρύξουν τη βία (εξομοιώνοντας τους θύτες με τα θύματα), ενώ τα κόμματα της επίσημης αριστεράς καταδίκασαν τα αιματηρά γεγονότα αποφεύγοντας όμως επιμελώς να καταδικάσουν το πολιτικό σύστημα που γεννάει και αναπαράγει το καρκίνωμα μιας γραφειοκρατικής κάστας ξεκομμένης από την κοινωνία και τα αιτήματά της. Πιστεύουμε ότι αυτός ακροβώς ο πολιτικός αλλοιθωρισμός των κομμάτων της επίσημης Αριστεράς είναι που τα καθιστά αναξιόπιστα στα μάτια κάθε ελεύθερου ανθρώπου: καταδικάζουν απερίφραστα (και δικαίως) τους δικτάτορες δυτικού τύπου όπως οι Πινοσέτ και Εβρέν, αποφεύγουν όμως να κάνουν το ίδιο και για

των
αυ-
κρα-
ός
δα
του
λω-
ι
με-
εύ-
πα-
ς.
Κι-
ές
ρα-
ς
οβιε-
ορ-
σης
ίλεσε
ς με
σαν
κιάσουν
μα
χι
αλ-
τα
αδικά-
υ όπως
ι για

τους γραφειοκράτες δικτάτορες ανατολικού τύπου όπως οι Τσαουσέ-
σκου και Τένγκι Σιάο Πίνγκι.

Η μόνη πραγματική καταδίκη της σφαγής του Κινέζικου λαού
είναι αυτή που οδηγεί στην κατηγορηματική και απερίφραστη κα-
ταδίκη της Κινέζικης . γραφειοκρατικής κιάστας
και του πολιτικού συστήματος που την γεννάει και την αναπαρά-
γει.

Αγρίνιο 9-6-1989

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙ-ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ
ΣΤΟ ΑΓΡΙΝΙΟ.

Τήν 12ην 'Ιουνίου, μιά εβδομάδα πρίν από τίς ἐκλογές τῆς 18ης 'Ιουνίου, πραγματοποιήθηκε στήν πόλη μας συγκέντρωση-συζήτηση μέ ἀφορμή τίς ἐκλογές. Ἡ συγκέντρωση διοργανώθηκε ἀπό τοὺς ἀναρχικούς 'Αγρινίου ("Ἐνωση 'Αναρχικῶν 'Αγρινίου, περιοδικό "Ἐλευθερῶν Κίνηση" καί ἄλλοι ἀναρχικοί).

Ἡ συγκέντρωση προπαγανδίσθηκε εὐρέως. Ἐγιναν καθημερινές παρεμβάσεις τόσο στό κέντρο ὅσο καί σίς ἐργατικές καί ἄλλες συνοικίες τῆς πόλης. Μοιράστηκαν προκηρύξεις καί ἀναρχικά ἔντυπα, ἐκφωνήθηκαν συνθήματα μέ ντουντούκα, κολλήθηκαν ἀφίσσες καί ἀναρτήθηκαν μεγάλα χαρτοπανώ πού καλοῦσαν σέ ἐνεργητική ἀποχή ἀπό τίς ἐκλογές καί προσκαλοῦσαν στήν συγκέντρωση. Ἡ ἀντιεκλογική παρέμβαση ἐπεκτάθηκε καί σέ μερικές ἀπό τίς μεγαλύτερες πόλεις τοῦ νομοῦ, ὅπως τό Μεσολλόγγι, τό Αἰτωλικό, ἡ Ἀμφιλοχία, βρίσκοντας εὐνοϊκή ἀπήχηση.

Ἡ συγκέντρωση εἶχε προαναγγελθεῖ γιά τό ὑπαίθριο δημοτικό κινηματογράφο "ΕΛΛΗΝΙΣ". Λόγω, ὅμως, τῆς ἐπιδείνωσης τοῦ καιροῦ καί τῆς συνεχοῦς βροχῆς, πραγματοποιήθηκε, τελικά, στήν κλειστή δημοτική αἴθουσα "ΦΑΝΤΑΣΙΑ". Παρ' ὅλες αὐτές τίς ἀνακατατάξεις, ἡ συγκέντρωση εἶχε ἀθρόα προσέλευση καί παρευρέθησαν περίπου τριακόσια ἄτομα.

Ἡ ἐκδήλωση καλύφθηκε ραδιοφωνικά ἀπό τόν εὐρείας ἀκροαματικότητας δημοτικό ραδιοσταθμό τῆς "Ἄρτας "Ράδιο-Ἀμβρακία". Στήν ἐκπομπή αὐτή ἔγινε καί ἱστορική ἀναδρομή στήν δράση τῶν ἀναρχικῶν στήν πόλη τοῦ 'Αγρινίου.

Τέλος, στή συγκέντρωση ἀναπτύχθηκαν οἱ ἀπόψεις τῶν ἀναρχικῶν γύρω ἀπό τό θεσμό τῶν ἐκλογῶν καί τήν πολιτική ἀλλοτρίωση, καθώς καί ἡ προοπτική μιᾶς αὐτοδιευθυνόμενης κοινωνίας. Παρουσιάσθηκαν τρεῖς εἰσηγήσεις μέ θέμα: -ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ.

- ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ.
- Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.

Στά πλαίσια τῆς κινήτοποίησης ἐκδόθηκε προκήρυξη μέ τῖς θέσεις τῶν ἀναρχικῶν γιά τῖς ἐκλογές, ἡ ὁποία διανεμήθηκε σ' ὅλη τήν πόλη. Ἡ προκήρυξη εἶχε ὡς ἐξῆς!

Ν Α Α Ν Τ Ι Σ Τ Α Θ Ο Υ Μ Ε
ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΟ-ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΡΥΠΑΝΣΗ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ ΜΑΣ.

Μετά ἀπό τέσσερα χρόνια "κακῆς" ἢ "καλῆς" διαχείρισης τῆς ἐξουσίας, φτάνει ἡ στιγμή πού θά μιλήσει ὁ "λαός". Μετά ἀπό 1455 μέρες σιωπῆς, ὁ "κυρίαρχος λαός" θά φάξει τήν τρύπα στό θαυματουργό κουτί, ἀπ' ὅπου ἀναβλύζει ἡ "δημοκρατία".

"ΚΥΡΙΑΡΧΕ ΛΑΕ", τό στίγμα τό κυριαρχίας σου!
Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ.....

ΕΚΛΟΓΕΣ, λοιπόν, γιά τήν "κυριαρχία τοῦ πολίτη". Ποῦ εἶναι ὅμως αὐτή; Δημοκρατία σημαίνει κυριαρχία τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ, καί εἶμαι κυρίαρχος σημαίνει εἶμαι τέτοιος ἐπί εἰκοσιτέσσερες ὥρες τό εἰκοσιτετράωρο. Πράγμα πού ἀποκλείει τήν ἀνάθεση ἐξουσιῶν σέ ἀντιπροσώπους, γιὰτί τότε καταργεῖται ἡ λαϊκή κυριαρχία. Ἀρνηση τῆς τελευταίας εἶναι, λοιπόν, οἱ ἐκλογές καί τό κοινοβούλιο καί ὄχι χαρακτηριστικά της, ὅπως οἱ κυρίαρχοι διαλαλοῦν.

ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ὅτι μιά κυβέρνηση ἀσκεῖ ἐξουσία πάντα ἐξαρτώμενη ἀπ' αὐτούς πού ἐλέγχουν τήν κοινωνία.

ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΘΗΚΟΝ νά δημοσιοποιήσουμε τό φέμμα.

Οἱ ἐκλογές στηρίζονται στό μῦθο ὅτι μιά ἐξουσία πρέπει νά ἀντιπροσωπεύει τήν θέληση τοῦ λαοῦ. Αὐτή, ὅμως, δέν εἶναι παρά ἡ θέληση αὐτῶν πού κόπτονται γιά τήν εἰσοδὸ τους στό κοινοβούλιο, δέν εἶναι παρά ἡ θέληση ὄλων αὐτῶν πού ἀγωνιοῦν γιά ἓνα μερίδιο ἐξουσίας.

- ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΕΣ.
- Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ.

Στά πλαίσια τῆς κινήσεως ἐκδόθηκε προκήρυξη μέ τῖς θέσεις τῶν ἀναρχικῶν γιά τῖς ἐκλογές, ἡ ὁποία διανεμήθηκε σ' ὅλη τήν πόλη. Ἡ προκήρυξη εἶχε ὡς ἐξῆς:

Ν Α Α Ν Τ Ι Σ Τ Α Θ Ο Υ Μ Ε
ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΟ-ΚΟΜΜΑΤΙΚΗ, ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΡΥΠΑΝΣΗ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ ΜΑΣ.

Μετά ἀπό τέσσερα χρόνια "κακῆς" ἢ "καλῆς" διαχείρισης τῆς ἐξουσίας, φτάνει ἡ στιγμή πού θά μιλήσει ὁ "λαός". Μετά ἀπό 1455 μέρες σιωπῆς, ὁ "κυρίαρχος λαός" θά ψάξει τήν τρύπα στό θαυματουργό κουτί, ἀπ' ὅπου ἀναβλύζει ἡ "δημοκρατία".

"ΚΥΡΙΑΡΧΕ ΛΑΕ", τό στίγμα τό κυριαρχίας σου!
Η ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ.....

ΕΚΛΟΓΕΣ, λοιπόν, γιά τήν "κυριαρχία τοῦ πολίτη". Ποῦ εἶναι ὅμως αὕτη; Δημοκρατία σημαίνει κυριαρχία τοῦ δήμου, τοῦ λαοῦ, καί εἶμαι κυρίαρχος σημαίνει εἶμαι τέτοιος ἐπί εἰκοσιτέσσερες ὥρες τό εἰκοσιτετράωρο. Πράγμα πού ἀποκλείει τήν ἀνάθεση ἐξουσιῶν σέ ἀντιπροσώπους, γιάτί τότε καταργεῖται ἡ λαϊκή κυριαρχία. Ἀρνηση τῆς τελευταίας εἶναι, λοιπόν, οἱ ἐκλογές καί τό κοινοβούλιο καί ὄχι χαρακτηριστικά της, ὅπως οἱ κυρίαρχοι διαλαλοῦν.

ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ὅτι μιά κυβέρνηση ἀσκεῖ ἐξουσία πάντα ἐξαρτώμενη ἀπ' αὐτούς πού ἐλέγχουν τήν κοινωνία.

ΕΧΟΥΜΕ ΚΑΘΗΚΟΝ νά δημοσιοποιήσουμε τό ψέμμα.

Οἱ ἐκλογές στηρίζονται στό μῦθο ὅτι μιά ἐξουσία πρέπει νά ἀντιπροσωπεύει τήν θέληση τοῦ λαοῦ. Αὕτη, ὅμως, δέν εἶναι παρά ἡ θέληση αὐτῶν πού κόπτονται γιά τήν εἴσοδό τους στό κοινοβούλιο, δέν εἶναι παρά ἡ θέληση ὄλων αὐτῶν πού ἀγωνιοῦν γιά ἕνα μερίδιο ἐξουσίας.

Οί υποψήφιοι έχουν απέναντί τους ένα πλήθος μεμονωμένων ατόμων που αποτελούν τό "έκλογικό σώμα". Κάθε ψήφος είναι μία έντολή έν λευκῶ. Είναι ανάθεση τῆς απόλυτης ἐξουσίας σ' αὐτόν που ὑπερψηφίζεται καί μερικότερης σ' αὐτόν που μειοψηφεῖ. Οἱ ὑποψήφιοι δέν δεσμεύονται σέ κανέναν, παρὰ μόνο ἀπέμναντι στούς θεσμούς τοῦ κράτους καί τίς ἐπιταγές τῶν κυρίαρχων. Ἀνεξέλεγκτοι καί ἐντελῶς διαχωρισμένοι ἀπό τήν κοινωνία αὐτοί που ἐκλέγονται, ἀπευθύνονται στό λαό μόνο ὅταν πρόκειται γιά τήν ἀνανέωση τῆς ἐντολῆς. Οἱ ἐκλογές εἶναι τό ψεῦδος, ἀπ' ὅπου ἀντλεῖ τή δύναμή του τό κοινοβούλιο, θέλοντας νά προσδώσει στό πρόσωπό του ἐπίφαση κοινωνικῆς λειτουργίας.

Τέτοια ἐννοια ἔχει, λοιπόν, ἡ ψήφος στίς ἐκλογές.

Γι' αὐτό ἐμεῖς οἱ ἀναρχικοί!

Δ Ε Ν Ψ Η Φ Ι Ζ Ο Υ Μ Ε.

Σήμερα, μπροστά στίς ἐκλογές καί τό βάρος τῶν πρόσφατων σκανδάλων, τό ΠΑΣΟΚ φάχνει τόν "καλό καί ἔντιμο" ἑαυτό του γιά νά διεκδικήσει καί πάλι τήν κυβέρνηση, ἐπιμένοντας "σταθερά" στό πρόγραμμά του.

Ἡ Ν.Δ. προβάλλει ἕνα φιλελεύθερο πολιτικό καί οἰκονομικό πρόγραμμα που , ἐφόσον δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ λόγω ἀνυπαρξίας ἰσχυροῦ ἰδιωτικοῦ κεφαλαίου (φιλελευθερισμός στήν Ἑλλάδα....) στή χώρα μας, σίγουρα κάτι ἄλλο μᾶς κρύβει.

Ἡ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, ἐνῶ λίγο πρίν ἀντιμετώπιζε τόν κίνδυνο τῆς συρρίκνωσης, σήμερα "συνασπισμένη" μέ ἄλλο ἐντελῶς πρόσωπο (μέ χαμένο ἀκόμα καί τό "χρῶμά της) διεκδικεῖ σοβαρά μερίδια ἐξουσίας. Γίνεται ὑπέρμαχος τῆς "δημοκρατικῆς νομιμότητας" καί τῶν θεσμῶν τοῦ κράτους καί ἐμφανίζεται ὡς ἐγγύηση γιά τήν διασφάλιση μιᾶς "ἐντιμης" ἐξουσίας.

Στά χνάρια τοῦ "μεγάλου ἀδελφοῦ" ἡ ΕΕΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ, διάφορες μουχλιασμένες σέκτες τοῦ παρελθόντος, πρῶην ἀντιεξουσιαστές τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, "οἰκολόγοι", σύγχρονα ἀπόβλητα τῆς ἐξουσιαστικῆς παράνοιας, ἐναλλακτικοί ἀντιρρησίες συνεί-

δησης τῆς μή βίας, ποῦ "ἀρνοῦνται" τὴν καταναγκαστικὴ στρατιωτικὴ θητεία καὶ ἐναγωνίως προτιμοῦν τὴν καταναγκαστικὴ κοινωνικὴ θητεία, συμβάλλοντας ἔτσι στὸν ἐξωραϊσμό τοῦ στρατοῦ καὶ στὴν στρατιωτικοποίηση τῆς κοινωνίας, προσδοκοῦν-ἄλλοι αὐτοί-νά τσιμπήσουν ψήφους, ἰδιοποιούμενοι τὸν λόγο καὶ τὴν δράση κοινωνικῶν κινήματων, τὰ ὁποῖα ἀναπτύχθηκαν στὴν Ἑλλάδα μὲ μιά λογικὴ ἀντιτιθέμενη στὶς ἀστικές-κοινοβουλευτικές θέσεις καὶ στηριζόμενη στὴν αὐτοοργάνωση τῶν ἀγώνων.

Τὸ σημερινὸ σύστημα ἀποδεικνύει, συνεχῶς, τὴν δυνατότητά του νὰ ἀφομοιώνει κάθε διεκδικητικὴ ἔξαρση ἢ μερικὸ κίνημα, ἀκόμα καὶ νὰ κεφαλαιοποιεῖ τὸ ἀντικείμενο τῆς πάλης τους (χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἡ ἐγγράφη τῆς "οἰκολογίας" σ' ὅλα τὰ κυβερνητικὰ προγράμματα, ἀκόμα καὶ σὲ διακρατικὸ ἐπίπεδο). *Ὅμως, καὶ οἱ κάθε εἴδους "οἰκολόγοι" ἢ ὑπερασπιστὲς τῶν "ἐναλλακτικῶν τρόπων δράσης" ἀποδεικνύουν ὅτι προσδοκοῦν ἕνα ἄλλο πρόσωπο γιὰ τὸ κράτος. Ἡ προοπτικὴ τῆς ἀνατροπῆς δὲν τοὺς ἀφορᾷ (ἄλλωστε αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε, οὔτε θὰ ὑπάρξει ποτέ σὲ κοινοβούλιο) ὅσο καὶ ἂν δανείζονται τὴν φρασεολογία ἐπαναστατικῶν χώρων.

Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ἀνατροπὴ τῶν σχέσεων ἐξουσίας καὶ τῶν "ἀξιῶν" τῆς κυριαρχίας, ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀπελευθέρωση εἶναι ὁ μόνος ποῦ ἐμπεριέχει τὴν οὐσία τῆς ἔννοιας "ΚΑΘΑΡΣΗ" στὴν πραγματικὴ της διάσταση.

"Ὅσον ἀφορᾷ τὰ κόμματα, ΠΟΤΕ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρώπινης κοινότητας δὲν ἔπαιξαν τὸν παραμικρὸ ρόλο σὲ οὐσιαστικὲς ἀλλαγές. Ὁ ρόλος τους ἦταν πάντα ἡ χαλιναγώγηση τῶν κινήματων πρὸς ὄφελος τῶν κυριάρχων.

Ἡ ὑπόθεση τῆς ἀλλαγῆς τῆς κοινωνίας μπορεῖ νὰ ὑφίσταται σὰν προοπτικὴ μόνο ὅταν εἶναι στὰ χέρια τῆς ἴδιας τῆς κοινωνίας.

-ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ.

- Α Π Ο Χ Η Α Π Ο Τ Ι Σ Ε Κ Λ Ο Γ Ε Σ .

Α Ν Α Ρ Χ Ι Κ Ο Ι

Ἄγρινίου.

Ο Λ Ο Τ Α Χ Ω Σ Π Ρ Ο Σ Τ Ο Ν Ε Κ Σ Υ Γ Χ Ρ Ο Ν Ι -
Σ Μ Ε Ν Ο Τ Ρ Ο Μ Ο - Κ Ρ Α Τ Ι Κ Ο
Ν Ο Μ Ο .

Δεξιοί και άριστεροί, κόμματα και κομματίδια, τηλεόραση και ραδιόφωνο, έφημερίδες και καλλιτέχνες, καθένας με τόν τρόπο του, έκαναν έμφανέστατο τόν βαθύ τους πόθο για έκσυγχρονισμό του άυταρχισμού τής έξουσίας. Έχουν "στρωθεϊ στον άγώνα"- με άφορμή τήν τελευταία ένέργεια τής 17ης Νοέμβρη-για τήν νομιμοποίηση στην συνείδηση τών πολιτῶν τής "άναγκαιότητα" νά θεσπισθοῦν νέα "άντιτρομοκρατικά" μέτρα. Μέσα από ένα άκρατο βομβαρδισμό, έπιχειρεϊται ή συναίνεση τών πολιτῶν σε μέτρα που σκοπό τους έχουν τόν καλύτερο έξοπλισμό του Κράτους και του Κεφαλαίου.

Θέλουν νά πείσουν τούς Έλληνες ότι ένα από τά κύρια προβλήματά τους-άν όχι τό κυριότερο-πού "πρέπει" νά επιλύσουν είναι ή αντιμετώπιση τών "τρομοκρατῶν". Σ'αυτή τήν προσπάθεια άποσκοποῦσε ή έπαναλαμβανόμενη σιηνή του όπλισμένου χεριού ένός μασκοφόρου που πυροβολοῦσε, σιηνή που μάς παρουσίασε ή ΕΤ-1 τό βράδυ τής 29ης Σεπτεμβρίου.

Στήν ίδια έκπομπή, ή Ψαρούδα-Μπενάκη προτείνει τήν θέσπιση νέου "άντιτρομοκρατικοῦ" νόμου. Στόν ίδιο χορό μπαίνει-δέν μποροῦσε, φυσικά, νά άπουσιάζει-και ό άρχηγός της. Στήν Γ' Πανελλήνια Συνδιάσκεψη τής Ν.Δ(1η 'Οκτωβρίου 1989) έξήγγειλε τήν είσαγωγή "άντιτρομοκρατικῆς" νομοθεσίας. "Δέν θά ύπάρξουν ταμπού-βροντοφώναξε ό "άρχάγγελος του έξορθολογισμού"-στίς έρευνες για τήν πάταξη τής τρομοκρατίας".

Βαδίζουμε, λοιπόν, πρός ένα καινούργιο 774. 'Ο νόμος 774/78 (ό όποϊος καταργήθηκε τό 1983) έφθανε μέχρι τήν θεσμοθετημένη καταστολή τών λεγομένων "έγκλημάτων γνώμης", άφοῦ καθιστοῦσε κολάσιμες ακόμα και διατυπώσεις ιδεῶν. 'Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση-πού δείχνει καθαρά τήν λογική του ν.774-είναι ή σύλληψη και ή κατηγορία ως τρομοκρατῶν, κατ'έφαρ-

μογήν τοῦ ν.774/78, κάποιων μαθητῶν ἑνός γυμνασίου τῆς Εὐβοίας, ἐπειδὴ ἀνέγραψαν στοὺς σχολικοὺς τοίχους ἀναρχικά συνθήματα.

Δέν πρόκειται, ὅμως, στὴν σημερινή συγκυρία γιὰ μιὰ ἀπλή ἐπανάληψη τοῦ 774. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀνανεωμένη ἐκδοχή του. Καὶ τοῦτο, διότι ὁ σύγχρονος "ἀντιτρομοκρατικός" νόμος θὰ εἶναι ἐνταγμένος μέσα στὴν λογική ἑνός καινούργιου πλαισίου. Τό πλαίσιο αὐτό προσδιορίζεται!

-ἀπό τὴν ὁμόθυμη συμμετοχή τῶν ἑλληνικῶν κομμάτων (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ πάλαι ποτέ ἀντι-ΕΟΚικοῦ Κ.Κ.Ε) στὴν πορεία πρὸς τὴν γραφειοκρατική-καπιταλιστική, εὐρωπαϊκή δλοκλήρωση.

-ἀπό τὴν ἐπικύρωση τῆς "Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης τοῦ Στρασβούργου γιὰ τὴν καταστολή τῆς τρομοκρατίας" ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα-ἐπὶ κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ-τόν Νοέμβριο τοῦ 1988.

-ἀπό τὴν συμμετοχή τῆς Ἑλλάδας στὴν ΤREVΙ.

-ἀπό τὴν θεσμοθετημένη λειτουργία τοῦ ἠλεκτρονικοῦ φακέλου (ΕΚΑΜ)

-ἀπό τὴν ἐμβάθυνση τῆς συνεργασίας μὲ τίς διεθνεῖς δυνάμεις τῆς καταστολῆς.

Σ' αὐτό τό πλαίσιο, ἡ ἐφημερίδα "Καθημερινή" πρότεινε-τὴν 27η Σεπτεμβρίου-"νά ζητηθεῖ τεχνική συνδρομή ἀπὸ τίς ἀστυνομίες τῶν χωρῶν τῆς ΕΟΚ, τῶν ΗΠΑ καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως".

'Αμερικάνοι διπλωμάτες τόνιζαν ὅτι ἡ θύασιγκτων πιστεύει πὺς ἡ ἑλληνική κυβέρνηση μετὰ τὴν χθεσινή ἐνέργεια τῆς 17ης νοέμβρη πρέπει "νά πάρει μέτρα ἀνάλογα μὲ κεῖνα πού εἶχαν ληφθεῖ στὴν Ἰταλία γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν Ἑρυθρῶν Ταξιαρχιῶν (κῆρθη καταστάσεως ἐκτάκτου ἀνάγκης κ.λ.π)". -"Τά ΝΕΑ", 27η Σεπτεμβρίου-.

Τὴν ἄλλη μέρα-28η Σεπτεμβρίου-ἡ "Ἐλευθεροτυπία" συμπληρώνει! "Ἡ ἑλληνική κυβέρνηση, σύμφωνα μὲ πληροφορίες, ἀνταποκρίθηκε θετικά στὴν ἀμερικανική πρόταση, ἀλλὰ ἡ ἐπίσημη ἀνακοίνωση θὰ γίνεῖ ἀργότερα μέσω ὑπηρεσιακῶν καναλιῶν".

Τὴν 2αν Ὀκτωβρίου, "Τά ΝΕΑ" μᾶς πληροφοροῦν ὅτι "... στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν εὐρύτερο ἑλλαδικό χῶρο, γίνονται

Έρευνες από 'Αμερικανούς πράκτορες του FBI και της CIA, πού βρίσκονται στην πρωτεύουσα από τη δεύτερη μέρα της δολοφονίας του Παύλου Μπακογιάννη. Οί 'Αμερικάνοι πράκτορες συνεργάζονται με άξιωματούχους της πρεσβείας τών ΗΠΑ στην 'Αθήνα, καθώς και με τούς συναδέλφους τους της βάσης του 'Ελληνικού".

Μερίδα του τύπου, πράττοβτας τό καθήκον της ως τέταρτη έξουσία, φάχνει για τούς δράστες. Πρώτοστατεϊ τό "ΕΘΝΟΣ", τό όποιο καταδεικνύει τόν δολοφόνο στό πρόσωπο του Κοροβέση. 'Από κοντά και οί καλλιτέχνες. 'Ο άριστερός Θεοδωράκης, σύμβολο πλέον της "άτσιδοσύνης" της Ρωμιοσύνης, θέτει ως σκοπό της ζωής του τήν σύλληψη τών δραστῶν, άφοῦ "γνωρίζει" τούς ήθικους άυτουργούς. 'Ο φιλελεύθερος Μ. Χατζιδάκις τόν συγχαίρει. " 'Θ Μίλης Θεοδωράκης μίλησε σαν άνδρας", γράφει σέ έπιστολή του προς τήν " 'Ελευθεροτυπία", δημοσιευμένη τήν 27η Σεπτεμβρίου.

Μέ τό δικό της τρόπο, ή 'Αριστερά κατεβαίνει στόν άγώνα για ένα έκσυγχρονισμένο άυταρχισμό της κρατικής έξουσίας. Μιλώντας στή Βουλή, ό Χ. Φλωράκης ειπε: " Πρέπει να καταδικάσουμε, όχι με λόγια αλλά με έργα, εκείνους πού καλλιεργούν ιδεολογικά παρόμοιες κατευθύνσεις ή αν θέλετε καλλιεργούν τό πνεῦμα της μισαλλοδοξίας και της άνωμαλίας στόν τόπο μας". Οί διάφοροι άναλυτές έστίασαν τήν προσοχή τους στην έπιχειρούμενη, από τόν Φλωράκη, επίθεση κατά της "Αύριανής". Τό ζήτημα, όμως, είναι βαθύτερο. Αύτή ή ύπουλη θεωρία περί "ιδεολογικής καλλιέργειας παρόμοιων κατευθύνσεων" αναφέρεται, δυνάμει, σέ άτομα ή ομάδες ή κινήματα, πού άγωνίζονται κατά της ύπάρχουσας κατάστασης τών πραγμάτων, άφοῦ δέν τρέφουν καμμία λατρεία γιαυτό πού ό Κύριος και ό Φλωράκης άποκαλοῦν "όμαλότητα τών δημοκρατικών θεσμών ΜΑΣ". 'Η ύπουλη αύτή θεωρία είναι τόσο πλατιά, ώστε μπορεί να φθάσει άνόμη και μέχρι τήν καταστολή ριζικῶς διαφορετικῶν, από τίς έπικρατούσες, ιδεῶν.

" Είναι καταπληκτικό, όμως, ότι άκριβῶς τό ίδιο έπιχείρημα-γράφει ό Γ. Τριάντης-έχουν επικαλεστεϊ κατ'έπανάληψη στό παρελθόν άρθογράφοι δεξιῶν έφημερίδων, για να άποδείξουν ότι ή στάση του ΚΚΕ νομιμοποιεϊ ήθικά τή δραστηριότητα της "Ι7 Ν". "Ε-

γραφαν, δηλαδή, ότι ο αγώνας του ΚΚΕ "κατά της πλουτοκρατίας" και των βιομηχάνων έθίζει τον λαό στην ιδέα των "κακών πλουσίων", μέ αποτέλεσμα νά γίνονται αποδεικτές μέ ανακούφιση οί δολοφονικές ενέργειες της "Ι7Ν"... (Γ. Τριάντης: "Μηχανισμών έγκώμιον...", στην "Κ. Έλευθεροτυπία", 1η Οκτωβρίου 1989).

Στήν συγκέντρωση του "Συνασπισμού" στόν κινηματογράφο "Όλύμπιον" του Άγρινίου (προεκλογική συγκέντρωση για τίς έκλογές της 5ης νοεμβρίου), ο Φλωράκης αναφέρθηκε (άπαντώντας σέ έρώτηση) στην έρευνα πού έγινε στό διαμέρισμα του Ζιάγκα. Από τήν στιγμή-είπε- πού ή έρευνα ήταν νόμιμη, δέν υπάρχει πρόβλημα. Για κανέναν δέν υπάρχει άσυλο, τόνισε. Μέσα άπ'αυτή τήν έξιωτική κουτοπονηριά, ο Φλωράκης προσπάθησε νά υποκρύψει τίς έπιπτώσεις αύτης της έρευνας στην συνείδηση και στην ψυχосύνθεση των πολιτών, καθώς και στην δημιουργία κλίματος φοβίας άπέναντι στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του Κράτους. Διότι ο πολίτης λειτουργεί ως έξής: "άφοϋ γίνονται έρευνες στό διαμέρισμα του Ζιάγκα, στενοϋ συνεργάτη του Παπανδρέου, τότε σέ μένα μπορεί νά γίνουν τά ίδια και χειρότερα".

Δέν έμεινε, όμως, έξω άπό τό χορό και ή άλλη, ή "άνανεωτική" άριστερά. Μέ τήν γραφίδα του θεωρητικού "Αγ. Έλεφάντη, συμβάλλει, έμμέσως, στην ένίσχυση των μηχανισμών καταστολής. Ο Έλεφάντης έναντιώνεται στην δημοσίευση των προκηρύξεων της "Ι7Ν" και τιμά τίς έφημερίδες της άριστεράς για τήν μή δημοσίευσή τους. Και συνεχίζοντας, γράφει: "Πρόσφατα δέ και ή Καθημερινή άρνήθηκε "νά φιλοξενήσει στίς στήλες της τό προκλητικό κείμενο της 17 Νοέμβρη γιατί πιστεύει ότι άποστολή του Τύπου είναι ή διαφώτιση του λαού και όχι ή διαφήμιση των δολοφόνων". ("Αγ. Έλεφάντης: "Διαφημιστές Δολοφόνων", στην έφημ. "Η ΕΠΟΧΗ", 1η Οκτωβρίου 1989).

Κατ'άρχήν, αυτή ή "διαφώτιση του λαού διά της άποκρύψεως" φαίνεται λίγο περίεργη. Όμως, δέν είναι καθόλου περίεργη. Διότι ή "διαφωτιστική" άποκρυψη θά ισχύει, "φυσικά", για τον χύδην όχλο. Αντιθέτως, οί "πνευματικές" έλίτες της "άνανεωτικής" άριστεράς και της "φιλελεύθερης" Καθημερινής θά έπιχειροϋν

στά γραφεία τους τρίς "σπουδαίες" αναλύσεις τους.

Όμως, ή "Καθημερινή", μέ τό κείμενό της στό όποίο αναφέρεται ό 'Ελεφάντης, διακρίνεται από μιά λογική συνέπεια. 'Η λογική αύτή συνέπεια έγκείται στήν έγγενή σύνδεση τής "μή διαφήμισης τών δολοφόνων" μέ τήν ένίσχυση τής καταστολής. "Έτσι, ή Καθημερινή θέτει τήν "Άρνηση τής διάφήμισης" μέσα σ' ένα συνολικό πλαίσιο, πού χαρακτηρίζεται από τά έξής:

"-Νά ψηφισθεϊ από τή Βουλή νόμος έναντίον τής τρομοκρατίας.

-Νά συγκροτηθεϊ στά πλαίσια τής άστυνομίας είδική άντιτρομοκρατική όμάδα.

-Νά ζητηθεϊ τεχνική συνδρομή από τίσ άστυνομίες τών χωρών τής ΕΟΚ, τών ΗΠΑ καί τής Σοβιετικής Ένώσεως...." (Καθημερινή: "Άρνούμεθα τή διαφήμιση τών δολοφόνων", 27η Σεπτεμβρίου 1989).

Εύτυχως (καί δυστυχως για τόν 'Ελεφάντη, ό όποϊος προτείνει οϊ ίδιοι οϊ δημοσιογράφοι καί οϊ έπαγγελματικές τους ένώσεις ν' άρνηθοϋν τή διαφήμιση τής 17ης Νοέμβρη), πού στήν ίδια έφημερίδα (ΕΠΟΧΗ) καταδεικνύεται, από τόν Δ.Μπελαντή, ή επικυνδυνότητα τέτοιων προτάσεων. "Κάθε σκέψη ή πρόταση-γράφει για περιορισμούς στήν ένήμερωση διά του τύπου ή τών ΜΜΕ γύρω από τό ζήτημα τής τρομοκρατίας άποτελεϊ άλλοθι για μιά ένισχυμένη στεγανότητα τών κατασταλτικῶν μηχανισμῶν." (Δ.Μπελαντής: "Άντιτρομοκρατικά μέτρα. 'Η προϊστορία στήν Ελλάδα καί ή διεθνής έμπειρία", Η ΕΠΟΧΗ, 8η 'Οκτωβρίου 1989)

Τελειώνοντας, πρέπει νά σημειώσουμε ότι οϊ ύπάρχοντες κομματικοί μηχανισμοί, έχοντας επίγνωση τών αντιδράσεων πού θά προκληθοϋν από τήν έπιχειρούμενη αναδιάρθρωση του έλληνικοϋ συστήματος κυριαρχίας μέσα στά πλαίσια τής φραφειοκρατικής-καπιταλιστικής, εύρωπαϊκής ολοκλήρωσης, προωθοϋν, άλλος λιγότερο καί άλλος περισσότερο, τήν "ανάγκαιότητα" τών νέων τρομοκρατικῶν μέτρων. Άπομένει στους Έλληνες πολίτες νά άποδείξουν μέ τίσ

άντιστάσεις πους, ότι δέν έπιθυμοῦν, τούλάχιστον, νά μετεξελιχθοῦν σέ "Γερμανούς".

Γ.Κ.

Στίς 5-10-1989 έκδόθηκε κείμενο τῶν άναρχικῶν τοῦ 'Αγρινίου (ΕΝΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΑΓΡΙΝΙΟΥ - ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΗ), πού δημοσιεύθηκε σέ ταμπλώ στήν κεντρική πλατεία τοῦ 'Αγρινίου, μέ τίτλο "ΙΔΟΥ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ" (καί δίπλα φωτογραφία τοῦ Μελίστα). Τό κείμενο εἶχε ὡς ἐξῆς:

Ι Δ Ο Υ Ο Δ Ο Λ Ο Φ Ο Ν Ο Σ

Τήν ἴδια περίοδο πού ἀφήνεται ἐλεύθερος ὁ φονιάς δεκαπεντάχρονων παιδιῶν, ὁ ἐμμισθος δολοφόνος τοῦ Κράτους Μελίστας, γινόμαστε γιά ἄλλη μιá φορά (μέ ἀφορμή τόν φόνο Μπακογιάννη), μάρτυρες τῆς ἐνεργοποίησης τῶν κατασταλτικῶν μηχανισμῶν τοῦ Κράτους.

Μέ πρόσχημα τήν ἀνεύρεση τῶν δραστῶν διενεργήθηκαν ἐρευνες σέ σπίτια, μπλόκα στούς δρόμους καί ἀύθαίρετες προσαγωγές δῆθεν "ὑπόπτων" ἀλυσοδεμένων στήν 'Ασφάλεια (περίπτωση Φώλια), ἡ πολιτῶν πού ἔτυχε νά φοροῦν ροῦχα ἰδίου χρώματος μέ τά ροῦχα τῶν ἐκτελεστῶν. Ὁ ἀμεσος στόχος τοῦ Κράτους εἶναι προφανής: νά τρομοκρατήσει τούς πολίτες.

Συνεπικροβώντας σ'αυτό τό ἀθλιο ἐγχείρημα ὁ Τύπος ἐξαπέλυσε ἕνα μεσαιωνικοῦ τύπου "κυνῆγι μαγισσῶν" ὑπό τήν καθοδήγηση τῶν μυστικῶν ὑπηρεσιῶν, ἐνοχοποιώντας καί ἐξοντώνοντας ἠθικά τόν ἀντιδικτατορικό ἀγωνιστή Περικλῆ Κοροβέση (βλ. καταγγελίες τοῦ συντάκτη τοῦ "ΕΘΝΟΥΣ" Παπανικολάου).

Ἡ ἀκατάσχετη τρομο-λογο διάρροια τῶν μέσων προπαγάνδας τοῦ Κράτους καί τοῦ Κεφαλαίου (έφημερίδες-ραδιοτηλεόραση) προ-λειάίνει τό ἔδαφος γιά περαιτέρω αὐταρχοποίηση τῶν θεσμῶν καί ἐνδεχόμενες μελλοντικές σκευωρίες ἐναντίον ἀγωνιστῶν. Βρίσκεται

ήδη στά σκαριά ή θέσπιση νέου "άντι"-τρομοκρατικοῦ νόμου κατά τό πρότυπο τῆς δυτικῆς γερμανικῆς νομοθεσίας τῶν λευκῶν κελλιῶν.

Ἡ μακρά παράδοση αὐταρχικῆς νομοθεσίας (θυμηθεῖται "Ἰδιώ-
νυμο", "509", "774 τοῦ '78") καί ἡ συνεργασία τοῦ Κράτους μέ τήν
Διεθνή τῆς καταστολῆς ἐγγυῶνται γιά τόν ὀλοκληρωτικό χαρακτή-
ρα τοῦ νομοθετικοῦ τερατουργήματος πού παρασιευάζεται στά κρα-
τικά ἐργαστήρια.

"Ἐνας νέος "774", μέ πρόσχημα τήν πάταξη τῆς τρομοκρατίας,
θά περιστέλλει ἀκόμη πιό πολύ τίς πολιτικές ἐλευθερίες καί θά
καταργεῖ ἀτομικά δικαιώματα. θά εἶναι τό προανάκρουσμα γιά τήν
πλήρη ποινικοποίηση τῆς πολιτικῆς δράσης καί γιά ἀσφυκτικό ἔ-
λεγχο τῆς κοινωνίας ἀπό τό Κράτος.

"Όταν οἱ ναζί ἔλεγαν ὅτι ἔχουν "Ἐβραϊκό Πρόβλημα" ὑπο-
νοοῦσαν τήν θέλησή τους νά ἀφανίσουν τοὺς Ἐβραίους."Όταν ἡ ἔ-
ξουσία ἰσχυρίζεται ὅτι ὑπάρχει "Πρόβλημα Τρομοκρατίας" ὑπονοεῖ
τόν διωγμό ὅσων ἀντιστέκονται στά σχέδιά της γιά θανάσιμο ἀναγ-
καλισμό τῆς κοινωνίας ἀπό τό Κράτος.

Συμπολίτες,

Η ΔΙΑΚΥΒΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ.

- Ν Α Α Ν Τ Ι Σ Τ Α Θ Ο Υ Μ Ε Σ Τ Α Α Π Α Ν Θ Ρ Ω -
Π Α Σ Χ Ε Δ Ι Α Τ Ο Υ Κ Ρ Α Τ Ο Υ Σ .

Ἐπεύθυνοι γι' αὐτό τό τεῦχος οἱ!

-Δημήτριος Μαργαρίτης, Ζωοδόχου Πηγῆς 8, Ἀγρίνιο.

-Ἄρης Καρύτσας, Κολοκοτρώνη 12, Ἀγρίνιο.
